

“nu poate fi fericire fără libertate, nu poate fi libertate fără putere, nu vom fi puternici decât atunci când vom fi uniți”.

(Mihail Kogălniceanu)

Așa cum este firesc, nu voi lăsa să treacă ziua de 24 Ianuarie fără ca gândurile mele să se îndrepte spre ce a însemnat această zi în istoria țării noastre, la modelul reprezentat de oamenii de stat care au făcut posibilă această zi, la înțelepciunea și cetezanța poporului român în momentele de răscruce ale existenței sale. Sunt lucruri care mă fac mândru că sunt român și care îmi demonstrează că în veșnicia istoriei am reprezentat ceva ca neam prin faptul că am știut mereu să facem să primeze interesul național în cele mai tensionate clipe ale destinului nostru, folosindu-ne nu atât de forța armelor, cât de diplomația și înțelepciunea nativă ale poporului român.

Călăuziți, ca multe alte popoare europene ale acelor vremuri, de dorința de emancipare națională, conștienți de legitimitatea aspirațiilor lor, românii din cele două Principate reușeau, la 24 Ianuarie 1859, să dea istoriei un alt curs decât cel stabilit de harta intereselor externe. Alegerea colonelului Cuza drept domn în ambele Principate a reprezentat mult mai mult decât o soluție inedită la o problemă ce părea de nerezolvat. Unirea Principatelor a fost posibilă, deopotrivă, prin eforturile politice și diplomatice ale unor oameni de stat vizionari, prin relațiile de prietenie cu țări-cheie în concertul european al momentului și, cel mai important, prin convergența în spirit a întregii națiuni, care a determinat masele populare din Principate să-și ia în propriile mâini destinul.

Să nu trăim cu iluzia că atunci a fost ușor. Și atunci, liderii au avut mari dificultăți în a se solidariza în jurul unor interese esențiale, așa cum a fost Unirea, dar au reușit să finalizeze cu succes un

astfel de proiect fundamental. Pentru o asemenea reușită, este nevoie de viziune, de renunțarea la orgolii, la mărunte interese personale sau partizane, este nevoie de curaj și, mai ales, de acțiune.

Cu gândul la marii noștri înaintași și la domnul Unirii, Alexandru Ioan Cuza, cred că cea mai importantă lecție a evenimentului de acum 161 de ani este puterea solidarității, priceperea de a construi un consens în jurul unui ideal național. Au existat atunci voci, și nu puține, ori neînsemnate, care au afirmat că Moldova a fost sacrificată și o bună bucată de vreme mulți oameni nu s-au împăcat cu această idee. Privind în urmă, putem afirma fără să greșim că ideea de consens înseamnă tocmai puterea și abilitatea de renunța la interese particulare pentru a construi mari proiecte.

Perioada care a urmat Unirii de la 1859 a adus mari reforme pentru realizarea deplină a proiectului unionist, printre care o nouă Constituție și legi noi, o clasă politică înnoită, schimbări semnificative care au dezvoltat și întărit capacitatea instituțiilor noului stat modern. Încetul cu încetul, cu efort susținut și prin urmărirea sistematică a aspirațiilor comune, înaintașii noștri au căutat să conecteze Principatele la modernitatea europeană prin reformele interne și acțiunile de politică externă. Practic, începând cu 24 Ianuarie 1859, Principatele Române îmbrățișau valorile europene și intrau într-un amplu proces de modernizare și consolidare a statului, care au contribuit la zămislirea României moderne de mai târziu.

Dragi compatrioți, închei amintindu-vă că unul dintre cele mai puternice simboluri ale sărbătorii de astăzi este Hora Unirii, care ne transmite un mesaj simplu dar profund: doar împreună vom reuși. Fiind uniți, lucrând așezat și căutând ceea ce ne unește și nu ceea ce ne desparte, vom putea transforma și moderniza România. Putem avea idei diferite despre felul în care vrem să ne administrăm țara, însă obiectivul este unul și același: o Românie unită, puternică și prosperă!

Vă doresc multă sănătate, curaj, încredere în propriile forțe, ambiție și dragoste pentru România!

La mulți ani tuturor românilor!

Semnat Virginel Iordache